

Silviu Iliuță

O DRAGOSTE DIN ALTĂ LUME

Volumul 1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Mi-e teamă de ziua în care tehnologia va fi mai importantă decât relațiile interumane. În lume va exista atunci o generație de idioți.

Albert Einstein

Capitolul 1

Anul 3615

Stau singur, într-un colț al camerei mele și ascult în mintea mea melodia pe care mi-o cânt încontinuu. Până mai ieri, stăteam aici, în același loc, rezemat de același zid, și eram fericit. Mă gândeam la micuții mei elevi, la John, sau pur și simplu priveam tot ce mi-a rămas de la mama: copacul pictat, firicelul de apă, florile și zborul păsărilor albe. Cumva, îmi dădea o stare de bine, eram fericit. Și aveam liniște.

Dar acum, în capul meu răsună melodia asta tâmpită, de care nu pot scăpa. Iar liniștea mea a plecat definitiv în momentul în care am auzit-o.

Mai devreme, am ieșit pe străzile din centru, pavate cu piatră de râu. De obicei, mă plimb pe ele fără direcție și îmi arunc privirea, pe furis, la oameni. Îmi place să observ oamenii, să le surprind gesturile. Sufletul meu se bucură când îl văd pe bătrânul Băcan lăcrimând atunci când este îmbrățișat de nepoțica lui, când zăresc un tânăr care ia mâna iubitei sale și i-o sărută sau când un copil plin de viață și de mucii mușcă pofticios dintr-o prăjitură cu mango, iar sucul i se prelinge pe haine. Este felul meu de a strânge amintiri. Viață... Asta e viață! Oamenii mă binedispun, hainele lor pestrițe mă fac să zâmbesc, iar casele, de toate formele și culorile, cu grădinile pline de flori, mă încarcă.

Azi am făcut același lucru.

Am mers pe aceleași străzi, am privit, ca de obicei, oamenii. Am trecut pe lângă femeile cu păr lung, cu rochii largi, galbene, verzi, albastre și roșii. Dar culorile lor nu m-au înveselit.

Am zărit aceiași copii care iau cu asalt prăvăliile celor cu dulciuri. Dar nu am zâmbit.

Am admirat Vechiul Orologiu din Agora și casele meșteșugarilor, în formă de tărăcuță, cu pereți bleu sau vernil și obloane roșii, apoi am înconjurat de câteva ori casele ca de hobbit ale constructorilor, cele care întotdeauna m-au făcut să mă simt într-o poveste. Azi n-a fost cazul.

M-am plimbat pe străduța cu taverne, unde întotdeauna e veselie, unde vocea și instrumentele cântăreților răsună peste tot. Dar nu m-au înveselit.

Am văzut aceleași case, cu aceleași grădini minunate. Dar azi, lumea ca un pastel în care trăiesc mi se pare gri. Azi, nimic nu mă poate face să mă simt mai bine, pentru că tu nu ești aici.

Cin, cin...

Cuvintele melodiei care îmi sună în cap îmi sunt neclare. Încă nu am reușit să le scriu pe toate, și atunci umplu spațiile goale cu mormăieli indeslușibile. Știu că undeva, la o distanță mică, dar de neparcurs, ești tu. Ai aceleași gânduri ca mine, stai singură în camera ta și sper că te gândești la aceeași melodie.

Aș vrea atât de mult să mă ajuți să găsec restul cuvintelor, să potrivesc rimele. Sunt cel mai netaientat om când e vorba de rime. Nu, nu pot scrie singur! Melodia asta, ce vine din timpurile vechi, se cere scrisă în doi.

– Mă numesc Amn și sunt un om de pe dealuri, așa ți-am spus atunci.

Distanța dintre lumile noastre pare atât de mică! Adică, dacă mă chinui puțin și urc pe dealul cel mai înalt din lumea mea, pot vedea niște punctulețe, în depărtare.

Îmi imaginez că sunt colibele voastre, iar în una dintre ele, ești tu. Cea care odată, pentru foarte scurt timp, a împărțit o melodie cu mine.

– Amn? Mai mănânci azi?

– Mai târziu, Baba!

– Las puțin deoparte scrisoarea și fac câțiva pași. Simt nevoia să aud melodia care trăiește în interiorul cutiei noastre. Știu că nu ar trebui să o fac, că e o prostie. Știu că dacă m-ar auzi cineva, aș pierde-o. Am rămâne fără ea.

Nu i-am găsit încă un nume cutiei. Aș vrea să știi că nu mi-am permis să îi zic într-un fel, în lipsa ta.

– Mă întind puțin! strigă Baba din atelier.

– Te trezesc când se ridică Soarele, bunicule!

În timp ce merg în cerc prin cameră, îmi dau seama că, deși nu îți mai scriu, continui să vorbesc cu tine. Ca și acum. Iar chestiunea aceasta mă face să înnnebunesc. Pentru că nu ești aici, dar ești aici. Ceea ce îmi aduce și fericire, dar și durere.

Aș putea să îi spun cutiei... Am putea să îi spunem cutiei: *căluții cu acoperiș*. Are patru căluți de metal, înfiți în niște bețe, și un acoperiș conic deasupra lor. Ar fi banal să îi zicem așa. Nu te cunosc prea bine, nici măcar nu îți știu numele, dar sunt sigur că ai fi de aceeași părere cu mine. Ar fi banal.

– Tu i-ai spus cumva *obiectul cântător*? te descos.

– Încă nu, Amn.

Mă trec fiorii când îmi spui pe nume, chiar dacă e numai imaginația mea.

– Am putea să o numim căluții care fac muzică, ți-aș spune.

Parcă te văd cum râzi de această denumire stângace. Ca în ziua aceea, la râu.

- Tu cine ești?
- Mă numesc Amn și sunt un om de pe dealuri.
- Când te-ai născut, Amo?
- În anul 3599.
- 3599... Încă folosiți numărătoarea veche?
- Nu. M-am născut în anul 1287 după Sfârșitul Lumii Vechi...

Am vrut să par interesant și să folosesc numărătoarea veche, să fiu diferit. Nu mi-a ieșit. Mi-ai spus atunci, la râu:

– Deci ai vreo 16 ani, 64 de primăveri. Deși arăți de 62. Te-ai născut după Armistițiu. Poate ești mai nou, Amo, așa că îți spun eu: ești în Zona Neutră! Conform Armistițiului, nu ai ce căuta aici ...

– Nu pari a fi de pe dealuri, ăăă, am îngăimat...

Apoi am făcut o pauză lungă pentru ca tu să îmi spui cum te numești și de unde vii. În schimb, ai răs.

– Dar de unde par, Amo?

– Amn!

– Amn.

Repet în minte acest dialog și îmi pun întrebarea: tot ce e între mine și tine nu e numai în imaginația mea? Poate că eu mă plimb acum în cerc, răvășit, în camera mea, gândindu-mă doar la întâlnirea noastră, iar tu tocmai ți-ai cunoscut viitorul soț și umbli ținându-l de mână, prin lumea ta. Poate. Și asta doare. Nici nu cred că voi termina scrisoarea asta pe care am început-o... oricum nu văd rostul, știind că nu voi avea curaj să ți-o dau vreodată.

Poate că da, povestea noastră adevărată e banală, dar distanța și lipsa ta o fac să pară iubire. Chiar am început să gândesc ca aceia din Casa Poetilor! În realitate, nu ai fost chiar drăguță cu mine, ba chiar

cred că ai râs puțin de mine când ți-am spus că nu am auzit despre acele animale din lumea ta. Parcă meduze. Da, meduze!

– E o singură variantă, ți-am spus. Ești o fată din Lumea De La Mare!

– Excelent! Primul om din Lumea De Pe Dealuri pe care îl duce capul.

Am trecut peste această răutate, pentru că atunci te-ai uitat pentru prima dată la mine și ți-am văzut ochii. Verzi. Un verde care m-a făcut să mă uit imediat în jos, pentru că, pur și simplu, altfel aș fi rămas holbându-mă la ei, ca prostul, toată ziua. Probabil că acela a fost și momentul în care am început să mă bâlbâi și să mă fac de râs. Dar uite, în imaginația mea vorbesc fără o poticneală, fără un singur *ăăă*.

– Ai cunoscut mulți oameni de pe dealuri?

– No, Amn, ești primul.

E doar imaginația sau și tu m-ai plăcut atunci? Aș vrea să te întreb asta în scrisoare, dar știi sigur că nu vei răspunde. Nici măcar tu - cea din mintea mea - cea care ești acum în cameră cu mine. Preferi să taci și să mă privești cu ochii ăia care mi-au luat pacea.

Risc! Mă termină faptul că nu ești aici, că nu ascuți împreună cu mine melodia din cutiuță, așa cum ai făcut-o la râu. Rotesc cheița și îmi pun pătura pe cap, pentru a nu fi auzit de Baba, apoi las melodia care locuiește în obiectul nostru să iasă afară. *Cin, cin...*

Sunt speriat, o să crezi că sunt slab

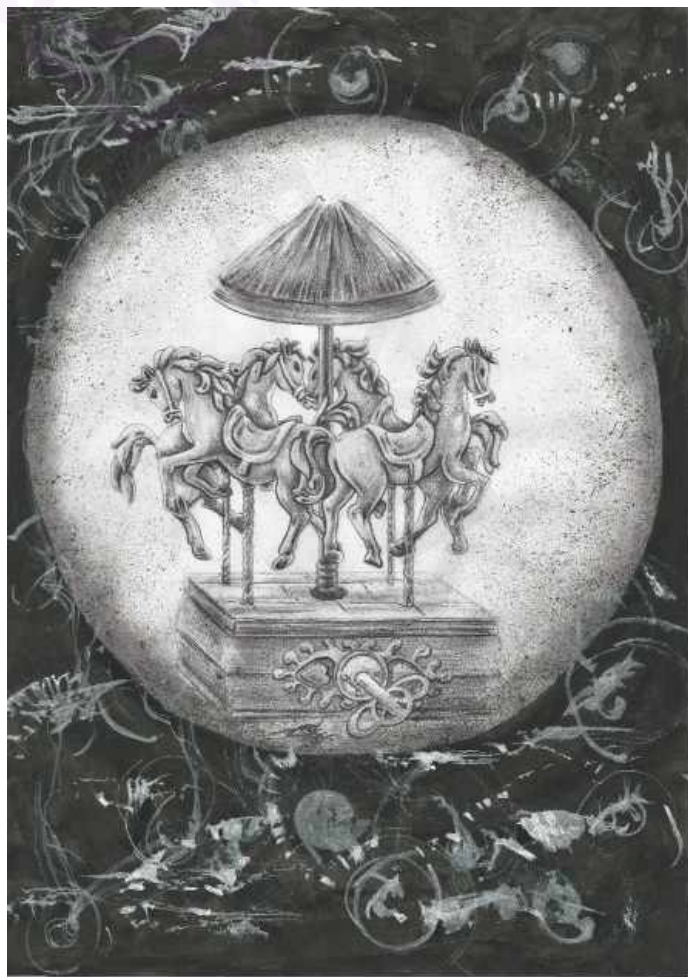
Na na na

Poate mă crezi nebun, dar aș încălca orice regulă

Na na na...

Pentru a ajunge la tine...

Proastă încercare! Să nu mai scriu niciodată versuri! Nu reușesc să descriu nici măcar a mia parte din ce am acum în suflet. Ești penibil, Amn!

Las o rază de lumină să intre sub pătură, pentru a mă putea uita la micuța minune muzicală cu cheiță. Ieri am prins două ore, când Baba își făcea somnul, și am desfăcut-o. I-am curățat de rugină fiecare piesă, fiecare roțiță, apoi le-am uns cu ulei și le-am șters. Ai fi mândră de mine, chiar dacă sunt doar un prostănac de pe dealuri.

Pe măsură ce melodia curge, cei patru căluți de metal se învârtesc în jurul unui stâlp. Nicio lucrătură din lumea asta, în niciun caz, nu ar fi putut să graveze cu atâta finețe florile de pe cutiuță! Poate că așa o să îi zic: *cutiuță*. Dar ar însemna să ignor complet caii. *Cutiuța cu muzică și cai*. Asta îmi sună bine.

Sunt aproape convins că obiectul nostru vine din Lumea Veche. Voi fi complet sigur atunci când îl voi întreba pe Baba. Dar n-o s-o fac, nu prea curând. Ar însemna să îmi pună toate întrebările la care eu nu am cum să răspund. Iar cea mai importantă dintre ele ar fi:

– De ce ai încălcat Armistițiul?

– Baba...

– Cum ai ajuns în Zona Neutră? Dacă află Judele...

Și altele. Nu aș ști cum să răspund. M-aș bâlbâi ca atunci, în fața ta. Parcă îl văd pe Baba, scărpinându-se în barbă, având sprâncenele apropiate, așa cum se încruntă de câte ori nu îi place ceva. Apoi oamenii din lumea mea mi-ar lua obiectul și l-ar duce în Casa Pastrătorului. Asta mă scoate din minți, pentru că nu pot lua așa, cu forța, un obiect al meu și al tău!

– Tu ce faci acum? Aș da orice să știu ce faci acum...

– Uf, bine că te-ai întors la mine! Măcar în imaginația ta îmi vorbești mai mult, faci chiar fraze

și te poți uita în ochii mei fără să te bâlbâi, îmi spune. Aproape că poți fi unul dintre cei zece претенdenți.

– Cum spuneam, un obiect al meu și al tău nu trebuie să ajungă nici la Păstrătorul oamenilor de pe deal, nici la al vostru, de la mare. Cutia cu muzică ne aparține. Mie și ție!

– Ai idee cine a făcut-o, Amn?

Iar mi-ai spus pe nume! Chiar dacă ești numai în gândul meu, mă ia cu leșin!

– Caii au coama dintr-un material pe care nu îl știm. M-am născut și am crescut în fierărie. Baba e Fierar, tata a fost Fierar. Dacă e un lucru la care mă pricep bine, bine de tot, e fierăria, nu arta de a fi Învățător. Materialul din care sunt făcute coamele cailor e perfect modelat și are culoarea Soarelui. Ca și cum cineva a topit câteva raze, le-a pus într-o formă, apoi le-a lipit perfect pe corpurile cailor. În niciun caz nu puteau fi făcute de oamenii de pe dealuri și, cu atât mai puțin, de cei de la mare.

Acum, că am spus că oamenii de la mare nu puteau descoperi cum se topesc razele Soarelui, îmi dau seama că nu știu nimic despre ei. Doar presupun. De fapt, tot ce știu despre Lumea De La Mare e că undeva acolo, nu știu exact unde, ești tu. Tu ești toată lumea aia, tu ești într-unul dintre puncticelele acelea care se văd de pe deal în zilele senine. Și mi-destul.

– M-ai privit, Amn? Înainte de a-mi vorbi, m-ai privit din spatele chiparosului?

– Da, îi răspund rușinat. Am stat în spatele copacului și am privit cum faci baie. Nu am mai văzut niciodată un om care să se bucure atât de apa unui râu! Mai întâi te-ai descălțat de ciudații pantofi ...

– Sunt din trestie împletită. N-ai mai văzut? Ai tăi din ce sunt, omule de pe dealuri?

– Piele de porc.

– Yaaaaa, absolut îngrozitor! Avea dreptate tata că sunteți niște ciudați.

– ... apoi ai ridicat rochia până deasupra genunchilor.

– Atunci te-ai îndrăgostit? Când mi-ai văzut picioarele?

– Nu. Sau da. Nu! Ai pășit prin râu, pe pietre, atentă să nu cazi. Și zâmbeai. Zâmbeai ca... Poate că nu vei înțelege ce spun, dar zâmbeai ca această coamă a calului.

– Mă faci cal? Ciudat mod de a cuceri o femeie mai aveți voi, cei de pe dealuri.

– Am vrut să spun că am simțit o bucată de Soare acolo, în zâmbet. Ca și în coama asta.

– Nu prea ți-a ieșit. Continuă!

– Ar ajuta să spun că nu am mai văzut o fată cu păr blond ca al tău?

– Nu... În Lumea De La Mare, cele mai multe au părul blond. Continuă!

– Ai ajuns pe partea cealaltă a râului și te-ai așezat pe bolovan, cu picioarele în apă. Atunci am văzut pentru prima dată alunița în formă de steluță ascunsă după genunchiul drept și am simțit imediat o dorință puternică să fiu mai aproape de ea, să o mângâi. Nu te speria, nu sunt un ciudat...

– Sau poate ești!

– Sau poate sunt... Apoi ai spart cu piatra un fruct mare și păros, de care nu am mai văzut, apoi ai lăsat să alunece cămașa albă, pe care o aveai pe tine, și ai rămas cu umerii goi.

– Nu ai mai văzut umeri goi, Amn?

– Am mai văzut sute de... Adică am mai văzut, da! Dar niciodată ca ai tăi.

Aici roșesc și în imaginație. Dacă ar fi fost un dialog real, nu cred că aș fi putut spune niciodată asta.

– Nu au nimic special. Spre exemplu, umerii altor fete întorc toate privirile din kijijiul meu. De la tineri, cei de 10 ani, la cei bătrâni, de 40.

– Apoi ai închis ochii și ai lăsat capul pe spate, iar eu te priveam cum mănânci din fruct. Din când în când, mișcai leneșă picioarele prin apa râului. Iar eu încercam să îți simt mirosul...

– Mirosul?

– E diferit de al fetelor din lumea mea. Fetele de pe dealuri miros de cele mai multe ori a piele de animal și a brânză.

– Ai mirosit multe fete, Amn?

– Da... Nu chiar de aproape, dar da. Tu miroși altfel, a mare, a... nu îmi dau seama exact a ce. E un miros nou.

– Cocos, am mâncat cocos mai devreme.

– Cocos?

– Avea dreptate tata: voi, cei de pe dealuri, nu știți mai nimic. E o nucă mare, cam cât capul tău, cu lapte în interior și mult aer. Adică tot ce aveți și voi în cap.

În dialogul imaginar ești mult mai blândă cu mine. În realitate mi-ai spus: *Ce te uiți așa, cu ochii cât ai peștelui balon, n-ai mai văzut nuci de cocos?*

– Voi aveți nuci, Amn?

– Avem nuci, dar nu de cocos.

Apoi ai început să vorbești singură, jucându-te cu degetele picioarelor prin apa rece, să spui ceva despre nemernici și despre monștrii cu trei capete de pe dealuri. Iar eu te ascultam.

– Tu erai un monstru cu trei capete, Amn. De ce nu ai trei capete? Cum se face?

– Așa m-am născut, defect, cu unul singur.

– Dar ceilalți din kijijiul tău?

– Și ei. Toți suntem defecti. Și voi, oamenii de la mare, sunteți defecti, doar creșteți în copaci!

Cred că atunci ai râs prima oară, nu te mai puteai stăpâni. La un moment dat, ți-au dat lacrimile pe care le ștergeai cu rochia udă. Iar eu m-am uitat la tine, mirat. Nici acum nu înțeleg de ce ai râs.

Oftez și plimb degetul peste coama unui căluț de metal. Ți-am zis că-mi amintește de părul tău? Ți-am zis, sigur. Melodia care iese din cutiuța muzicală a ajuns la final. Ultimul *cin* s-a auzit sub pătura mea, în camera mea, așa că mai învârt o dată cheița.

– I-ai zis deja *cutiuța muzicală*, fără să mă consulți?

– Urma să te întreb... dacă...

Și în imaginație mă bălbâi...

Iar acum te văd la Marele Râu, pe piatră, cu rochia de in transparentă și udă, prin care ți se văd picioarele, cu umerii goi și plini de pistru, cu părul cu Soare în el, care îți ajunge din când în când în dreptul ochilor. Și e îngrozitor de trist că ți-i acoperă, fie și numai pentru o clipă.

Stau singur în camera mea, îmi imaginez că suntem la râu, că ești în fața mea, chiar acum. Dar treptat disperi, devii transparentă. Înainte să disperi de tot, ca și cum n-ai fi fost niciodată, îmi spui:

– Dacă ce, Amn?

– Dacă ne vom re-re-revedea.

– CÂND ne vom revedea, Amn! Când. Peste zece zile, aici.